

[Lenger]

Jeg har ved tre tidligere lejligheder redegjort for VS' principelle holdninger til skattepolitikken: to gange i forbindelse med forslag fra socialdemokratiet og én gang i forbindelse med regeringens redegørelse i maj 1984. Disse bemærkninger findes rundt omkring i Folketingstidende, og jeg finder egentlig ikke nogen grund til at gentage dem.

Om SFs forslag har jeg nogle yderligere bemærkninger, men lad mig lige indledningsvis sige, at forslaget på mange måder ligner vores skattepolitik. Vi mener dog ikke, man kan komme uden om også at se på den omfordeling, der sker med hensyn til de indirekte skatter, hvis man virkelig mener noget med at tale om økonomisk omfordeling, og vi mener heller ikke, at man kan komme uden om at se på de kommunale proportionalsskatter, fordi de i det seneste tiår udgør en stadig større del af de samlede direkte skatter og også må forudses at komme til at udgøre en endnu større del ikke mindst i betragtning af, at regeringen jo er i gang med en omlægning af refusionsområderne, bl.a. det sociale område.

Derimod har vi – for at tage den tredje store klump – bemærket, at SF foreslår de fleste fradrag fjernet, herunder rentefradraget, og det er for os noget helt centralt. Det er godt nok at give alle fradrag samme værdi, som jo regeringen og socialdemokratiet har foreslået, men i forhold til de beløb, som omfordeles ved at give fradragene forskellige værdi, som de har i dag, er det jo kun sminke at indføre en regel om at give dem samme værdi, fordi den omfordeling, der følger af den forskellige værdi, kun udgør 20–25 pct. af den omfordeling, der sker, fordi der overhovedet er fradrag, og fordi de, der ikke har nogen fradrag, i dag betaler til dem, som har fradrag. Derfor er det absurd at høre hr. Fogh Rasmussen sige, at det vil gå ud over de dårligst stillede af afvikle fradragene, når enhver ved, at de dårligst stillede stort set ikke har nogen fradrag.

Vi er enige med kritikerne af dette forslag i, at en afskaffelse af fradragsretten vil få stor betydning for boligmarkedet, men det, som VS tidligere har foreslået, og det, som SF tidligere har foreslået og foreslår nu, er jo heller ikke en afskaffelse fra den ene dag til den anden, det er en aftrapning over 10–12–15 år – aftrapningsperioden skal såmænd ikke skille os ad – og en af finesserne ved

det er, at priserne på ejendomsmarkedet også gerne skulle påvirkes og falde ved det.

Med det udgangspunkt, at vi anvender et skatteevneprincip i vor skattepolitik – det gør vi i alt fald på papiret – er det klart, at enhver udgift nedbringer ens skatteevne, men fradragene, altså også rentefradragene, indebærer, at nogle typer udgifter tilsyneladende skulle nedbringe skatteevnen, mens andre ikke skulle. Renter skulle tilsyneladende nedbringe skatteevnen – det er den grundlæggende tanke – men den vil vi bare ikke købe. Betaling for at låne penge adskiller sig efter vores opfattelse ikke fra at betale for andre ydelser, som man får.

Vi er meget gerne med til at tage det lille skridt, som regeringen og socialdemokratiet har foreslået, nemlig at give alle fradrag ens værdi, men det er det store skridt, SF i dag foreslår, som vi dybest set foretrækker.

Til slut vil jeg gerne sige følgende til socialdemokratiet. Nu har vi tre forslag til skattereform liggende på bordet, og socialdemokratiets og regeringens forslag adskiller sig vel egentlig ikke så meget i deres struktur fra hinanden, bortset fra at virkningerne af regeringens forslag sløres af, at der mangler en halv snes milliarder kroner, men det er nok urealistisk at forestille sig, at den endelige skattereform, eller hvad den nu kan komme til at betegne sig, bliver det ene eller det andet eller det tredje forslag. Derfor er der nok også en vis logik i, at netop regeringen og socialdemokratiet har indledt forhandlinger, og at SF og VS ikke er inviteret med – det skal vi såmænd ikke beklage os over – men jeg vil gerne sige til socialdemokraterne, at den socialdemokratiske strategi tilsyneladende er, at SF og VS skal anvendes som indirekte forhandlingsparter ved forhandlingsbordet ved, at man kan bruge os til at true regeringen med, og det er selvfølgelig meget godt.

Men det slagsmål om fordelingen af ressourcerne, som skattepolitikken jo er, tager efter vores opfattelse skade af, at socialdemokraterne udelukkende satser på at finde sammen med regeringen. Det siger jeg i særdeleshed med adresse til den diskussion, som udspandt sig i sidste uge, og hvor socialdemokraterne endte med at bide i det sure æble og acceptere, at et forlig med regeringen ikke blot skal vare i én eller to valgperioder, men måske i 10–15 år. Derfor mener jeg, at soci-